

UNA VIDA DEDICADA AL CINEMA

ENTREVISTA AMB PACO POCH

PRODUCTOR

JORDI COMELLAS

ELS ORÍGENS

Francesc Poch i Sabarich, Paco Poch com se'l coneix en el món del cinema, és sens dubte un dels grans productors catalans de cinema en actiu. Si bé potser el seu nom no és conegut pel públic—el seu cinema sempre ha estat lluny de la comercialitat—, és reconegut professionalment per la seva coherència a l'hora de produir, ja que fa un cinema a vegades arriscat, moltes vegades pioner i quasi sempre de qualitat.

Igualadí de naixement, la seva vida ha transcorregut pràcticament a Barcelona—va deixar Igualada a l'edat de 10 anys per anar a estudiar internat en una escola de Barcelona—, però segueix de prop tot el que passa a la nostra ciutat, i sempre que pot s'escapa per fer una visita a la família que encara hi viu.

El seu pare, Joan Poch i Pujades, empresari—la fàbrica que va crear a Igualada s'anomenava *Mallerich*— i dissenyador de moda d'èxit, va ser sempre un referent per a ell:

—Quan tenia 16 anys vaig dir al meu pare que em volia dedicar al cine. Jo anava al cinema Alexis i hi veia pel·lícules com *À bout de souffle* de Godard, o *Noches de vino tinto* de Nunes; era un cinema petit en blanc i negre, i que m'al·lucinava molt. Era l'any 1967. Al meu pare li va semblar bé. Mai no s'hi va oposar.

El meu pare era un gran promotor, un home d'imatge, de màrqueting, i un creador. Li agradava molt el cinema, i va crear una campanya que es va anomenar *Mallerich viste a las estrellas* en la

qual grans actors i actrius de Hollywood, com Ava Gardner, es posaven jerseis seus i llavors els fotografiava per a la seva campanya publicitària, aprofitant els rodatges que el productor americà Samuel Bronston feia a Espanya en aquella època (*El Cid*, *55 días en Pekin...*). Eren uns anys en què el cinema marcava i creava moda. Era un home que s'envoltava de *glamour*, molt ben vestit, molt personal.

No vaig fer carreres tècniques, sinó que vaig estudiar Filosofia i Lletres, el que ara seria la carrera d'Humanitats, i alhora treballava de fotògraf. En aquella època no existien escoles per estudiar cinema.

Era una època precària, ja que jo vivia fora de casa, concretament a la Floresta, que era on vivien tots els *hippies* i, és clar, per coherència no demanava res a casa. Anava fent petits treballs per anar vivint. Era una època molt convulsiva, revolucionària, i jo seguia la ideologia de "Fes el que t'agrada".

LA PRODUCCIÓ

Després d'estudiar Organització d'Empreses gràcies a una beca, decideix dedicar-se a la producció cinematogràfica.

—Em vaig adonar que em motivava més la gent, el contacte humà que no pas ser autor, ser càmera, tot i que vaig fer algun curtmetratge. Això era cap a l'any 1975.

L'any 1978 entra com a cap de producció a Figaro Films, amb el Pepon Coromina. És una etapa que va durar uns set anys i en la qual va participar en diverses pel·lícules com *Navajeros* d'Eloy de la

Iglesia, Barcelona Sur de Jordi Cadena, Pepi, Luci, Bom y otras chicas del montón de Pedro Almodóvar, Tras el cristal d'Agustí Villaronga i Angoixa de Bigas Luna, amb qui l'uneix una gran amistat des d'aquella època. Precisament aquesta darrera pel·lícula és una de les quals té un millor record.

—*Angoixa* era una pel·lícula que estava molt bé. De fet, eren tres pel·lícules en una: una d'antiga que era d'Ed Wood, que es projectava en un cinema on hi havia un psicòpata que matava la gent i que alhora era un pel·lícula que es projectava en un cinema on hi havia un psicòpata que treia ulls. El problema que va tenir aquest film va ser que, de tant de fer cinema dins el cinema, va provocar que l'espectador es distanciés de l'argument.

Una segona etapa en la vida professional de Paco Poch comença quan decideix fundar la seva pròpia companyia de producció, Virginia Films. És una etapa amb alts i baixos, però en la qual aconsegueix d'arribar al punt més alt de la seva carrera. L'any 1988 produeix *La senyora de Jordi Cadena*, la pel·lícula més comercial de la seva carrera i un èxit en recaptació i vendes, sobretot al mercat asiàtic. El 1989 produeix *L'home de neó*, d'Albert Abril, una pel·lícula fallida:

—Amb aquesta pel·lícula vaig trencar amb el meu estil; era un film que no tenia res a veure amb mi, no em motivava suficientment. Tot i que tenia un bon repartiment, amb Assumpta Serna i Feodor Atkin, i un bon rodatge amb un bon equip tècnic, el guió no funcionava, però jo, amb la meva ofuscació, no me n'adonava.

També d'aquest any és el fals documental per a televisió *Gaudí*, de Manuel Hueriga:

—A *Gaudí* vaig aconseguir per primera vegada que la cadena francesa Arte —la Sept en aquella època— produís una pel·lícula no francesa. Era un projecte personal i arriscat, i amb una postproducció molt complicada per a l'època. Amb aquesta pel·lícula volia obrir una línia televisiva de qualitat.

El 1990 és l'any d'*Innisfree*, de José Luis Guerín, un dels més elogiats (i premiats) documentals del cinema català:

—*Innisfree* era una pel·lícula molt innovadora, ja que es tractava de la primera vegada en què es feia una coproducció amb Irlanda. El film era molt complex. El projecte era d'en Guerín, i es basava en un mapa, unes cançons, les fotos d'uns personatges, unes llegendes i uns inserts de la pel·lícula *El hombre tranquilo*, de John Ford. Era un projecte molt bo.

Em vaig dedicar també al *management* cultural, vaig crear Èxit —que era el mercat de cinema català al Festival de Sitges—, o Catalan Films —que encara existeix, que és un departament de promoció de la Generalitat del cinema català a l'exterior, i que finalment vaig deixar, ja que això de treballar a l'administració és molt complicat.

També vaig continuar lligat al món de la moda, que vaig conèixer gràcies al meu pare, ja que moltes vegades l'acompanyava en els seus viatges. Així, encara ara mantinc l'amistat amb Pierre Cardin, amic del meu pare, ja que van treballar junts molts anys. En aquest sentit, em considero un privilegiat d'estar dins el cercle de la gent de confiança de Cardin, una persona molt atractiva, amb molt de carisma.

Tant *Gaudí* com *Innisfree* van ser pel·lícules pioneres, documentals de creació, que van ser la porta per a tots els documentals que actualment s'estan fent. A partir d'aquí, la carrera cinematogràfica de Paco Poch se centra bàsicament en la producció de documentals televisius: *Belmonte de Jordi Cadena* el 1990; *Made in Barcelona*, una sèrie de Portabella, Garay i Vilaró el 1992; *Siza Vieira, arquitecto*, de Castro Neves el 1992... I amb l'excepció del film *Els papers d'Aspern*, de Jordi Cadena el 1991, una pel·lícula que no va funcionar bé.

—Jo anava treballant en petits documentals, però la meua empresa no tenia capital, i cada vegada m'anava endeutant més amb el laboratori Fotofilm, fins que els alts interessos de l'època va fer que la bola cada vegada fos més gran, i vaig decidir dir prou. Van ser uns moments difícils personalment, d'una ofuscació absoluta.

UNA NOVA ETAPA

Curiosament, però, d'un fracàs —el tancament de la seva productora—, en va néixer un nou èxit. A partir d'aquí, Paco Poch comença una nova etapa com a professor de Producció de Cinema a la Universitat Pompeu Fabra, classes que encara ara dóna.

—Les classes de professor a la Pompeu em van donar molta moral per continuar endavant. Vaig començar a col·laborar en revistes del sector, com Cinevideo 20, fent entrevistes i articles.

Llavors, l'any 1994, torno a crear una nova empresa, Mallerich Films, i començo a produir però molt a poc a poc. Vaig voler recuperar el nom de marca del meu pare, una mica com a homenatge, ja que crec que hi ha un paral·lelisme entre la vida professional del meu pare i la meua, amb una primera empresa que va fer fallida i, després, una nova etapa d'èxit com a consultor, com a promotor en el cas del meu pare. Era una manera també per a mi d'assumir les coses bones i dolentes de la vida, assumir el pujar i baixar: quan més amunt ets, més baixaràs.

No serà fins quatre anys més tard quan comencen a arribar projectes importants: *La capital del mundo*, del francès Eric Barbier i coproduït conjuntament amb Antonio Chavarrías i empreses franceses (majoritàries en el projecte); el documental *Buenaventura Durruti, anarquista*, dirigit per Jean Louis Comolli i interpretat per Albert Boadella i Els Joglars, que neix dins el màster de Documental de Creació de la Universitat Pompeu Fabra de l'any 1999, amb la participació de Televisió Espanyola i la cadena ARTE; *El cas Pinochet del xilè Patricio Guzmán* l'any 2000; i, finalment, la seva última producció *Cravan vs Cravan*, d'Iñaki Lacuesta, un fals documental sobre la figura d'Arthur Cravan, guanyador de dos premis en l'últim Festival de Cinema de Catalunya de Sitges (millor pel·lícula per votació popular i millor director revelació), un altre projecte complex, arriscat i de qualitat.

—D'aquesta nova època de replantejament, de ruptura, de caiguda del cavall i de renaixement començo una nova filosofia de compartir,

donar joc, i un distanciament, una observació de tu mateix per veure els teus punts febles i buscar gent que et complementin. T'adones que la base és l'actitud humana, l'obertura mental, el saber parar, tots aquells conceptes que perds amb l'engranatge quotidià. La consciència de les coses.

ELS PROJECTES

Són molts els projectes que Paco Poch té ara mateix sobre la taula en l'àmbit del *management cultural* que mai no ha deixat: un projecte amb Pierre Cardin dins del Fòrum de les Cultures de l'any 2004 a Barcelona, o un vell somni:

—És molt important que es pugui crear ARTE a Catalunya, perquè això representa una protecció contra la televisió escombraries, contra la comercialització vil, contra la banalització que només una cadena pública europea com és ARTE pot evitar, una cadena que no depèn de l'audiència ni de la publicitat, sinó que és un projecte per mantenir la cultura europea, la seva identitat, defensant el cinema d'autor.

També molts són els projectes a produir: un documental per a televisió amb el director Gerardo Gormezano, tres llargmetratges de ficció en fase de desenvolupament i un telefilm per a Televisió de Catalunya que es començarà a rodar a finals de febrer de l'any vinent i que porta per títol *Tempus fugit*. I, cada dia que passa, noves idees i projectes que volten pel seu cap; tot, això sí, amb una filosofia que Paco Poch té molt clara:

—Seguir amb una línia de producció que et defineixi, que sigui coherent, crear un estil com a productor. M'interessa que l'espectador s'ho passi bé íntimament, que s'apropi a un mateix a través de les meves pel·lícules ...

JORDI COMELLAS I BENÍTEZ (Igualada, 1966) va estudiar Direcció Cinematogràfica i Producció Audiovisual a Barcelona. Des de l'any 1992 es dedica professionalment al món audiovisual. Actualment és Director d'Anoia Televisió i Gerent de Mallerich Films, S. L.